

Dreptate

Sfint lăcașul de la Putna mindru strălucește 'n soare.
Glasuri de argint răvarsă clopotele slăvitoare,
Străduind credința veche din mormint s'o mai invie.
„Darnici Domni erau pe vremuri, lăudați de-apururi fie!....
Nestricat de viermi rămîne singur numele cel bun.
Darnici Domni erau pe vremuri“ —toate clopotele spun.
Ci aude Ștefan Sfintul, lângă spada lui culcat,
Cum cîntările slăvirii până 'n cripta lui străbat.
Și, făcîndu-și roată gîndul peste cîte-a fost trăit,
Strigă din mormint dreptatea marelui nedreptățit:
„Domn am stat Moldovei mele, și norodului părinte—
Dragi mi-s luncile, dragi codrii—toate apele mi-s sfinte....
Dar străjărul lor, ș'a toate purtător de grijă, cine-i?
Cine duce 'n pace greul bogăției și luminei,
Și 'n războiu cine-i viteazul fără slavă, fără nume?....
Domnul milostiv de-apururi—cel mai darnic Domn din lume
E săracul. El palate și biserici, și podoaabe
Fără preț a dat Moldovei—el, cu minile lui roabe!
El mi-a fost puterea 'n lupte, și în liniște norocul.
Cînd ștergeam de sînge spada, și vroiam vremea și locul
Biruinții noastre scumpe c'un dar scump să le cînstim,
El comori căra Sucevei, ziduri mîndre să zidim,
El făcea 'n al clipei stîmpăr, cu durerea lui de țară,
Din pămînt udat cu lacrimi flori de aur să răsară!“
Domnul tace.—Sfîntu-i nume în războiul vremii scut ni-i.
„Darnic e săracul“—cîntă toate clopotele Putnii.

A. Vlahuță